

נושא העבודה

השבת אבידה

העבודה מוגשת בחסות העמותה של

נוער שוחר משפט עברי

הקדמה אישית

הנושא בו בחרתי לעסוק בעבודה זו הוא השבת אבידה .

בחרתי בנושא זה כי סיקרן אותי לדעת מה ההשלכות של אובדן רכוש כלשהו ואיך

מערכת המשפט מתייחסת לנושא מכיוונים שונים .

נושא השבת אבידה הוא נושא בעל משמעות רבה , הוא נוגע בשאלות רבות :

מהי בעצם אבידה , מתי צריך לקיים את החובה , איפה ובאיזה זמן מכריזים על

האבידה , מה קורה כשלא מצליחים למצוא את הבעלים של האבידה ועוד.

כיום שומעים על הרבה מקרים של אבידות שלא נמצאות או לא מוחזרות לאדם

שאיבד אותן .

לכן , אם אכתוב עבודה בנושא זה , החומר והידע על השבת אבידה יעזרו לי בעתיד להבין איך להתייחס לנושא ולפתורנו בעתיד במקרה ואני אתקל בסיטואציה שכזו .

תוכן העניינים

פרק ראשון	מבוא	4
פרק שני	הגדרת המושג השבת אבידה	5-7
פרק שלישי	קיום חובת השבת אבידה.....	8-11
פרק רביעי	תוצאות הפרתה של חובת ההשבה.....	12-13

פרק חמישי שכר ראוי , החזר הוצאות ואבידה שלא נתגלו בעליה 14-16

פרק שישי השוואה בין גישת המשפט העברי לבין גישת המשפט

הישראלי 17

פרק שביעי סיכום 18

ביבליוגרפיה.....19-20

מבוא

עבודה זו תעסוק בנושא **השבת אבידה** .

הנושא השבת אבידה מדבר על החזרת אבידה לבעליה , הנושא בא לידי ביטוי בשתי

גישות : המשפט העברי והמשפט הישראלי.

המשפט העברי מתרכז באילו נסיבות רכוש שנמצא הוא בגדר אבידה שיש להשיבה ,

ובאילו נסיבות רכוש שכזה לא ייחשב כאבידה.

לעומת זאת , המשפט הישראלי מתרכז יותר באופן בו נדרש המוצא לקיים את חובת

ההשבה .

העבודה תכלול מספר פרקים : הקדמה אישית ומבוא , גישת המשפט העברי , גישת המשפט הישראלי , השוואה בין שתי הגישות ועוד .

סיבת הבחירה בנושא השבת אבידה היא חווית החקירה על הנושא והרחבת ידע על מספר הנושאים הנכללים בנושא זה .

כדי להבין את ההתפתחות בנושא זה :

תחילה , אחפש מקורות מידע בספרים ובאינטרנט ואסכם אותם.

בהמשך , אחלק את מקורות המידע לפרקים ואתחיל בכתיבת העבודה.

באמצעות הכנת עבודה זו , אוכל להבין לעומק את הנושא "השבת אבידה " ואת ההגדרה של המושג וההשפעה שלו על החיים בכלל.

פרק 2 – הגדרת המושג השבת אבידה

המשפט העברי –

המקור הראשון שיוצר חובה להשיב אבידה נמצא בספר שמות כ"ג פסוק ד' ¹: "כי תפגע שור אויבך או חמורו תועה, השב תשיבנו לו " .

הפסוק קובע שמצוות השבת אבידה היא חובה שאין לה סייגים , היא חלה על כולם גם אם מדובר באבידה של שונאיך .

מהפסוק ניתן ללמוד שניתן לזהות את הבעלים של האבידה .

¹ ספר שמות כ"ג , ד'.

מקור נוסף בספר דברים כ"ב פרק א' – ב'², מחייב השבת אבידה במקרה שמדובר באבידה של הקרובים לך (אחיר), החובה להשיב אבידה חלה במקרה של חמור תועה. מכילתא מפרש שהכוונה שהאבידה נמצאת בדרך של תעייה, כלומר, שאם החמור נמצא במקומו הטבעי, זה לא מקרה של חמור תועה אלא רק במקרה שבו החומר או כל אבידה אחרת נמצאת שלא במקומה הטבעי, מדובר באבידה תועה. כדי שאבידה תיחשב לאבידה היא צריכה לענות להגדרה של תועה.

המשפט הישראלי –

החוק הישראלי להשבת אבידה היא חוק השבת אבידה תשל"ג 1973.³ בחוק זה אבידה מוגדרת כמיטלטלין שאבדו לבעליהם או שבנסיבות העניין יש להניח שיצאו משליטתם.

נסיבות העניין יכולות להיות המקום שבו נמצאה האבידה או הצורה שבה היא נמצאה.

דיני השבת אבידה חלים רק על מיטלטלין שיש להם בעלים, מיטלטלין שאין להם בעלים, לא חל עליהם חוק השבת אבידה אלא חל עליהם סעיף 3 לחוק מיטלטלין⁴: "מיטלטלין שאין להם בעל יכול כל אדם בכפוף לכל דין לרכוש את הבעלות בהם, בתפישתם תוך כוונה לזכות בהם".

מיטלטלין ללא בעלים אינם אבידה וכל אדם בכפוף לכל דין יכול לתפוס אותן ולרכוש עליהם בעלות.

² "לא תראה את שור אחירך או את שיו נדחים והתעלמת מהם השב תשיבם לאחירך"
³ "מיטלטלין שאין להם בעל, יכול כל אדם, בכפוף לכל דין, לרכוש את הבעלות בהם בתפישתם תוך כוונה לזכות בהם"
⁴ סעיף 3 לחוק מיטלטלין התשל"א- 1971.

בית המשפט בפסק הדין קבע כי אפשר לקבל את הפירוש שרכוש גנוב יכול להיחשב אבידה .

המסקנה היא שאדם יכול להפוך לבעלים של רכוש גנוב שמצא משום שרכוש גנוב יכול להיכנס מהגדרה של אבידה לפי חוק השבת אבידה .

רכוש גנוב יכול להיחשב רכוש עזוב לפי חוק האפוטרופוס הכללי ואז הוא מופקד לנהל את הנכס העזוב באופן זמני .

נכס אבוד זהו נכס שאבד לבעליו , ונכס עזוב זהו מקרה שבו הבעלים של הנכס אבדו.

נכס עזוב עוסק בסעיף 8 לחוק⁵ : "מיטלטלין של אדם שעקבותיו נעלמו ... והאפוטרופוס הכללי או אדם אחר המוסמך לכך לא קיבלם לידו , יחולו עליהם סעיפים 2 ו-6 בשינויים המחייבים " .

מדבר זה עולה , שמיטלטלין של אדם שעקבותיו נעלמו יועברו בדרך כלל לידי של האפוטרופוס הכללי או אדם אחר , והמוצא לא יוכל לזכות בהם .

אמנם , ההבחנה בין נכס אבוד לנכס עזוב אינה פשוטה , ולא אחת היא מעוררת ספקות . לדוגמה , ניתן למצוא בפסק דין האפוטרופוס הכללי נגד ב' צ' פ' ⁶ .

פרשת האפוטרופוס הכללי עסקה באדם שהשכיר א ביתו לחוקר פרטי ולאחר סיום תקופת השכירות הוא מצא בעליית הבית תיק ובו כסף רב . המשיב שביקש לזכות בכסף שמצא , טען שהכסף הוא "אבידה" , וצריכה לחול בעניינו הוראות חוק השבת האבידה .

פסק הדין היה שהמזומנים יישארו בניהולו של המבקש וניתן זאת צו ניהול קבוע.

⁵ סעיף 8 לחוק השבת אבידה .

⁶ א.כ. 000023/02, האפוטרופוס הכללי נגד ב' צ' פ' , בבית המשפט המחוזי בתל באביב – יפו

פרק 3 – קיום חובת השבת אבידה

המשפט העברי –

השבת אבידה כוללת גם מצוות לא תעשה וגם מצוות עשה .

מצוות עשה אומרת שחייב לנקוט בפעולה אקטיבית , במקרה זה , להשיב אבידה

מפסוק "השב תשיבם לאחריך" .

מצוות לא תעשה משמעותה איסור להימנע מנקיטת פעולה וזאת נלמדת מהפסוק " לא תראה את שור אחיך " ⁷ , כלומר , אם אדם מוצא אבידה והוא לא מחזיר אותה לבעליה הוא עובר על **2 עבירות** :

א החובה האקטיבית להשיב אבידה

ב האיסור לא תעשה שאוסר להתעלם מאבידה ולהמשיך כרגיל .

מי שמוצא אבידה ולקח אותה לעצמו הוא מבטל את מצוות עשה של חובת השבת אבידה וגם עובר על עוד 2 איסורים : לא תתעלם ולא תגזול .

חובת ההשבה מחייבת את המוצא לפעול לחיפוש ואיתורו של המאבד , כדי שיוכל להשיב לו את האבידה שאיבד .

על פי המשפט העברי , איתורו של המאבד ייעשה באמצעות הכרזה על מציאתה של האבידה בתקווה שמאבד ידע על ההכרזה ויבוא להשיב לעצמו את אבידתו .

אם אדם מוצא חפץ מוחבא בתוך אשפה או מהעין , אסור לו לגעות מכיוון שזה מעיד על כך שהבעלים מסתיר את החפץ ואם יגע בחפץ דבר זה ייחשב לגניבה.

לפי גישתו של רבי יהודה ⁸ , צריך להכריז על מציאת אבידה בלי לפרט מהי מחשש לרמאים שיבואו וינצלו את המידע כדי לקבל את האבידה שלא שייכת להם .

לפי גישתו של רבי נחמן ⁹ , צריך להכריז על מציאת אבידה ולפרט מהי האבדה בלי חשש לרמאים כי אחרת דבר זה לא יגמר .

⁷ משנה תורה , הלכות גזילה ואבידה , פרק י"א , הלכות א'-ב' .

⁸ תלמוד בבלי בבא מציעא דף כח עמוד ב .

⁹ שם .

משחרב בית המקדש התקינו שהיו מכריזים על 30 יום , אבל בשעת סכנה שהיה קיים חשש להתאסף ולבצע את ההכרזה, התקינו שניתן לבצע את ההכרזה בקרב הסביבה הקרובה של המוצא .

התלמוד הבבלי בבא מציעא עשה סדר בזמנים , בהתחלה שבית המקדש היה קיים מי שמצא אבידה היה מכריז עליה ב-3 הרגלים (פסח , סוכות ושבועות) , משחרב בית המקדש התקינו שההכרזות יהיו בבתי הכנסת ובמדרשות אבל משרבו האנסיין התקינו שאין יותר צורך לבוא כל יום לבית הכנסת במשך 30 יום ולהכריז , די בכך שיכריז בקרב סביבתו.

האנסיין היו אנשים שהגיעו מטעם המדינה והיו מנצלים את העובדה שמכריזים על אבידה וטוענים שהמציאה שייכת למלך.

לפי התלמוד בבלי בבא מציעא , בתקופה שבית המקדש היה קיים הייתה אבן המכונה "אבן טוען " שעליה היה עומד מי שמצא אבידה.

כיום , על פי דעתו של הרב פיינשטיין¹⁰ , ניתן להכריז באמצעות שימוש במודעות במקומות גלויים לקהל , אך לא שמדובר בהוצאה כספית עבור המוצא.

המשפט הישראלי –

מתקיימים 3 תנאים¹¹ :

- א להיות מי שנוטל את האבידה .
- ב חייב להשיב לבעליה / להודיע למשטרה .

¹⁰ הרב משה פיינשטיין , שו"ת אגרות משה חושן משפט חלק ב סימן מה .
¹¹ הצעת חוק הטיפול באבידות , התשל"א -1971

ג. אם המשטרה ביקשה מהמוצא, הוא מחויב למסור למשטרה, ואם היא לא

ביקשה, אז המוצא רשאי להשאיר את זה במשטרה או לא.

***החריג –** כאשר מדובר באבידה בנסיבות העניין יש להניח שהבעלים התייאשו ממנה

מחמת מיעוט שוויה.

מדברי הכנסת ניתן לראות קשר בין המשפט העברי לישראלי בחוק השבת אבידה,

לפי חוק השבת אבידה אין איסור להתעלם מאבדות כמו במשפט העברי.

אבידה שלא שווה הרבה והבעלים התייאשו ממנה אין חובה להשיב לבעליה או

להודיע למשטרה, אבידה בעלת שווי יש להשיב לבעלים או להודיע למשטרה.

על פי סעיף 3 לחוק¹² אם אדם מצא אבידה ברשות של אדם אחר, עליו להודיע לבעל

המקום על האבידה ואם בעל המקום דרש ממנו את האבידה, אז בעל המקום מקבל

מעמד של "המוצא".

במידה ובעל המקום לא דורש את האבידה, המוצא הוא זה שמצא את האבידה.

אבידה שעלולה להתקלקל או אבידה שעלות שמירתה גבוהה משוויה או שמדובר

בבעל חיים, המוצא רשאי למכור את האבידה בתנאי שהודיע על כך למשטרה זמן

סביר מראש והיא לא דרשה את האבידה, הכסף של המכירה מהווה "מציאה".

תכלית החוק הוא ליצור איזון בין החובה להשיב אבידה לבעליה לבין המלאכה

המוטלת על המוצא על מנת שלא ייגרם למוצא נזק בעקבות האבידה.

¹² "המוצא אבידה ברשותו של אדם אחר חייב להודיע עליה לבעל הרשות ולמסרה לו לפי דרישתו, קיבל בעל הרשות את האבידה לידו, יראו אותו כמוצא".

פרק 4 – תוצאות הפרתה של חובת ההשבה

המשפט העברי -

לפי מיכאל ויגודה¹³, למרות שהמשפט העברי מחייב אפילו את הרואה אבידה להשיב לבעליה, אך אין תוצאות משפטיות לחיוב זה, ואין בית דין שמעניש את מי שהעלים עין מהאבידה.

רק מהרגע בו נטל אדם אבידה, חלים עליו חיובים משפטיים כלפי בעל האבידה. במקרה זה דומה המשפט העברי לחוק ישראל¹⁴.

המשפט הישראלי -

סעיף 9 של חוק השבת אבידה קובע קנס כספי גבוה, שיוטל על מי שהפר את חובת ההשבה ואפילו מאפשר הטלת עונש מאסר של עד שנתיים, על מי שהפר את החובה להשיב אבידה.

לפי חוק העונשין¹⁵, אדם גונב דבר אם הוא מחזיק בדבר שניתן לגנוב, בלי הסכמת הבעל במרמה, כשהוא מתכוון לשלול את הדבר מבעליו לתמיד או בהיותו מחזיק בדבר שניתן לגנוב אותו, בפיקדון או בבעלות חלקית, כאשר הוא "שולח יד" במרמה לשימוש שלו או של אחר.

חוק העונשין מתייחס בסעיף 383 לחוק¹⁶, למעמדו של מוצא כגנב. במקרה כזה, אם הוא שולח יד במציאה הרי הוא גנב, כלומר, חוק השבת אבידה מטפל באיך להחזיר אבידה לבעליה וסעיף 9 קובע עונש למי שמפר את החוק: קנס כספי / שנתיים מאסר, ואילו חוק העונשין קובע שמשלוח יד במרמה באבידה זו היא גם עבירה פלילית לפי סעיף גניבה.

למעשה מוצא אבידה עלול לעבור על 2 סעיפים שונים:

¹³ ד"ר מיכאל ויגודה, ראש תחום משפט עברי במשרד המשפטים.

¹⁴ חוק לישראל: השבת אבידה, עמודים 28-29.

¹⁵ חוק העונשין, התשל"ז-1977.

¹⁶ סעיף 383 (א) (2).

א הפרה של חוק השבת אבידה.

ב חוק העונשין סעיף 383.

פסק הדין בפרשת מאיר אלמוג נ' מדינת ישראל¹⁷ עוסק באדם שנטל טפלון סלולארי מתוך מחשבה שהמכשיר שייך לו . מאוחר יותר התברר לו שהמכשיר אינו שלו, אך הוא לא עשה דבר כדי לאתר את בעל המכשיר ואף העבירו לאדם אחר .

בגין מעשיו הוגש נגד המערער כתב אישום בבית משפט השלום בתל אביב באשמת גניבה לפי חוק העונשין¹⁸ .

בית-משפט קמא קיבל את עמדת התביעה וקבע, כי המערער גיבש כוונה לשלול את המכשיר מבעליו, ברגע שהיה מודע להיותו רכושו של אדם אחר, וכי בנסיבות דנן הרשתו של המערער בעבירה של אי-השבת אבידה תהיה מלאכותית. לאור האמור, הורשע המערער בעבירת הגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין¹⁹ .

פרק 5 – שכר ראוי , החזר הוצאות ואבידה שלא נתגלו

בעליה

המשפט העברי –

¹⁷ ע"פ 27242-04-11, מאיר אלמוג נ' מדינת ישראל, בית המשפט המחוזי בתל אביב יפו בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים .
¹⁸ סעיפים 383 ו- 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 .
¹⁹ הגובב, דינו מאסר שלוש שנים, אם לא נקבע לגניבה עונש אחר מחמת נסיבותיה או מחמת טיבו של הדבר שנגנב.

אדם שמצא אבידה, לקח אותה לביתו, טיפל בה, הכריז עליה ופעל לאיתורו של המאבד, עשוי לדרוש שכר על הטרחה או לפחות החזר ההוצאות שהוציא לשם הטיפול באבידה ואיתורו של המאבד.

לפעמים מגיעים למצב בו מוצא האבידה טיפל באבידה, הכריז עליה ועשה כל מה שיכל כדי לאתר את בעליה, ובכל זאת לא מצא את הבעלים של האבידה. לפי רמב"ם²⁰, אדם שהכריז או הודיע על אבידה ולא באו הבעלים של האבידה, המציאה תהיה מונחת אצל המוצא עד שיבואו אליו. אם האבידה נגנבה בזמן שהייתה ברשות המוצא או אבדה, המוצא חייב באחריותה, אבל אם נלקחה ממנו בכוח הוא פטור.

לעומתו, התלמוד בבלי²¹ אומר משחרב בית המקדש, התקינו שמוצאים אבידה, צריך להכריז עליה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, אם לא נמצאו בעלי האבידה גם לאחר הכרזה וחיפוש, אז האבידה מועברת למלך.

המשפט הישראלי –

על מנת לשמור על האיזון בין עיקרון החזרת האבידה לבעליה ובין זכויותיו של המוצא שלא ייגרם נזק עקב המציאה, מטיל סעיף 6²² חובה על הבעלים במידה והם נמצאו לשלם למוצא הוצאות סבירות עקב שמירת האבידה, הטיפול באבידה או החיפוש אחר בעליה.

ההוצאות צריכות להיות בהתאם לשווי האבידה ובהתאם הצורך לשמור עליה וטיפול בה.

²⁰ רמב"ם, משנה תורה, הלכות גזלה ואבדה פרק י"ג, הלכה י'

²¹ התלמוד בבלי בבא מציעא כח עמוד ב'

²² סעיף 6 (א) לתקנות השבת האבידה, התשל"ג – 1973.

פסק דין גלגלים²³ קובע שהחזר ההוצאות הוא רק על ההוצאות, הטיפול ואיתור הבעלים, ולא כשכר על המציאה.

לפי פסק דין זה, גם חוק השומרים שבעל אבידה יכול להיחשב כשומר קובע, כי שומר אינו זכאי לשכר אלא רק לפיצוי על הוצאות סבירות שהוציא השומר ולכן נפסק שאין זכאות לקבל שכר ראוי עבור השמירה. לעומת זאת, יש זכאות לקבל הוצאות סבירות עבור השמירה.

לפי חוק השבת אבידה סעיף 4²⁴, אבידה שלא התגלו בעליה רואים את הבעלים כאילו התייאשו ממנה והמוצא יהיה בעל האבידה. אם הוא לא קיים את החוק אז המשטרה תהיה הבעלים.

במקרה בו המוצא הודיע למשטרה ומסר את האבידה ועברו 4 חודשים, הבעלים לא נמצא וגם המוצא לא שב למשטרה, המדינה הופכת להיות בעל האבידה תוך חודשיים מהיום שהמוצא הפך לבעלים.

בנושא זה יש אבידות מיוחדות. סעיף 4 ג' מונה אבידות חריגות שלא חל עליהם התקופות וההוראות של סעיף 4. הוא מסמיך את שר המשטרה להחריג אבידות מסוימות בתקנות.

תקנות השבת אבידה מונות מספר אבידות ששר משטרה התקין והחריג מהחוק:

⌘ **אבידה יקרת ערך** – אם האבידה היא מעל 1000 ₪, חלה על המוצאים תקופה של 6 חודשים מיום פרסום המודעה על מציאת האבידה בעיתון.

²³ פסק דין ת"א 22363/99 גלגלים (2000)

²⁴ "קיים הוצא הוראות סעיף 2 ולא נתגלה בעל האבידה תוך ארבעה חודשים, יראו כאילו התייאשו ממנה והמוצא יהיה לבעל האבידה, התקופה תתחיל מהיום שהודיע למשטרה על האבידה".

- ב **אבידת כסף ישראל במזומנים** – אבידה שהשווי שלה מעל 1000 ₪ , ולא נתגלה בעל האבידה תוך 4 חודשים לאחר שנודע למשטרה , יראו כאילו התייאשו ממנה והמדינה תהיה בעלת האבידה
- ג **אבידה בעלת ערך רגשי מיוחד לבעליה** – אבידה שניתן להניח שהיא בעלת ערך רגשי לבעליה , ינהגו בה כפי שיאמר המפקח הכללי , הוא רשאי לפי שיקול דעתו לפרסם עליה הודעה בעיתון ולהורות על שמירתה לתקופה העולה על 4 חודשים .
- ד **כלי נשק וחומר מסוכן** – כלי נשק הוחרג מהחוק ולא חל עליו הוראות סעיף 4 כלומר הבעלים הם המדינה .
- ה **מסמך של רשות ישראלית** – אחריות המשטרה להחזיר את המסמך תוך חמישה עשר יום . מסמך שלא ברשות ישראלית , חלה עליו תקופה של 6 חודשים ולמשטרה יש שיקול דעת לעשות מה שהיא רוצה עם האבדה , כולל השמדה.

לעיתים , בעל האבידה נמצא זמן רב לאחר שהמוצא או המדינה זכו בה , ומבקש להשיב את האבידה לידי . סעיף 5 לחוק²⁵, מאפשר לבעלי האבידה לקבל את האבידה חזרה גם לאחר התקופה שעולה על 4 חודשים , באמצעות פדיון מהזוכה בתשלום שווי האבידה בזמן פדיון (לא מדובר בחובה , אלא ברשות בלבד) .

פרק 6 – השוואה בין גישת המשפט העברי לבין גישת

המשפט הישראלי

²⁵ " זכה המוצא או המדינה באבידה , זכאי בעלה הקודם , תוך שנה , לפדותה מהזוכה , בתשלום שוויה " .

לאחר כתיבת התוכן של העבודה בנושא השבת אבידה , מצאתי שיש נושאים דומים בין המשפט העברי למשפט הישראלי .

למשל , במשפט העברי והישראלי גיליתי שברגע שאדם מוצא אבידה הוא מחויב להחזירה לבעליה המקוריים , או כשמוצאים אבידה ומחזירים אותה , חייב המוצא להכריז על האבידה , יש דרך להכריז עליה , יש הגבלת זמן ועוד.

אולם נוכחתי לגלות גם שיש דינים השונים בין המשפט העברי למשפט הישראלי בנושא זה .

לפי המשפט העברי , האבידה נמצאת בדרך של תעייה , כלומר שאם חמור נמצא במקומו הטבעי , אז מדובר באבידה תועה .

לעומת זאת , לפי המשפט הישראלי , אבידה מוגדרת כמיטלטלין שאבדו לבעליהם או שבנסיבות העניין יש להניח שיצאו משליטתם .

בנוסף , לפי המשפט העברי , איתורו של בעלי האבידה ייעשה באמצעות הכרזה כן שהבעלים יבוא להשיב לעצמו את אבידתו .

לעומת זאת , לפי המשפט הישראלי , לאחר מציאת האבידה חייב המוצא להשיב אותה לבעליה / להודיע למשטרה , כלומר המוצא , במקום להכריז על שמצא את האבידה , יכול לגשת למשטרה ולמסור להם את האבידה . אם המשטרה לא ביקשה את האבידה , המוצא רשאי להשאיר את זה במשטרה או לא.

פרק 7 – סיכום

כפי שראינו במהלך העבודה , קיום חובת השבת אבידה הולך ותופס מקום חשוב ומרכזי בשתי הגישות .

כיום החוקים , הפסיקות והאירועים שנכללים בנושא השבת אבידה , עוזרים מאוד להדגמה והמחשה של הגדרת המושג "השבת אבידה" .
עבודה זו אפשרה לי להבין לעומק את הנושא .

למשל , מדיני השבת אבידה למדתי את הדרכים השונות בהם יש לטפל באבידות.
בזכות דיני השבת האבידה, נחשפתי לחובות ולזכויות של מוצא האבידה , לדרך שבה יש לטפל באבידה ולנסיבות שבזכותן יוכל המוצא לזכות באבידה.
הצגתי במהלך העבודה מקרים בהם התייחסו למושג השבת אבידה לעומקו והוא אשר סייע לפתרונה של הבעיה.

למשל , פסק דין מאיר אלמוג נגד מדינת ישראל , בו אדם נטל טלפון סלולארי מתוך מחשבה שהמכשיר שלו , אבל לאחר שהתברר לו שהמכשיר אינו שלו, הוא לא עשה דבר כדי לאתר את הבעלים של הטלפון הסלולארי ואף העבירו לאדם אחר .
מהשוואה בין שיטות המשפט (העברי והישראלי) ניתן להבחין כי יש סוגיות בהם השבת אבידה ועקרוניתיה דומים , ויש סוגיות בהם הם שונים.
בנוסף יש סוגיות שבהם אין התייחסות בכלל למשפט האחר .

ביבליוגרפיה

חקיקה

הצעת חוק טיפול באבידות התשל"א - 1971

חוק השבת אבידה תשל"ג – 1973

סעיף 6 לתקנות השבת אבידה , התשל"ג – 1973

חוק העונשין התשל"ז – 1977 וסעיף 383 (א) (2)

חוק מיטלטלין סעיף 3

חוק השבת אבידה – סעיף 3, 4, 5, 8

פסיקה

פסק דין ת"א 22363/99 גלגלים 2000

האפוטרופוס הכללי נגד ב' צ' פ' בבית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו .

ע"פ 27242-04-11 מאיר אלמוג נ' מדינת ישראל .

ספרות מחקר – ספרות

דיני ממונות –ג', בצר , 1990 , עמודים מ"ב –נ"מ

מיכאל ויגודה , ד"ר , חוק לישראל : השבת אבידה , עמודים 28-29

פרקים בדיני קניין , חלק א' ש' שגב , כרך א' , עותק 2 – 2001 , עמ' 85-89

סיגל רויטש , קניין א' , עותק 2 , 1977 , עמ' 339-400

משפט עברי – ספרות פסיקה

משנה תורה , הלכות גזילה ואבידה , פרק י"א , הלכות א'-ב'

רמב"ם , משנה תורה , הלכות גזילה ואבידה , פרק י"ג , הלכה י'

ספרות שו"ת

הרב משה פיינשטיין, שו"ת אגרות משה חושן משפט חלק ב' סימן מה

מקורות אחרים

ספר שמות, כ"ג פסוק ד'

ספר דברים, כ"ב פסוק א' – ב'

תלמוד בבלי בבא מציעא דף כח עמוד ב'